

Arrest

nr. 178 424 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 12 oktober 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 augustus 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 2 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 12/10/2015
Overdracht CGVS: 17/11/2015*

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 juni 2016 van 09u tot 13u41. U werd bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat

meester Kiwakana loco voor meester Chatchatrian was aanwezig van 9u25 tot het einde van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Mogadishu, provincie Banadir, Somalië. U bent een lid van de Abgal-clan, die behoort tot de Hawiye-familie. Uw broer Ahmed werkte op de Bakara-markt. In 2006 werd Ahmed vermoord door zijn collega-marktkramer Omar A. Deze wilde hem rekruteren bij Al Shabab en uw broer weigerde. Uw broer contacteerde u net voor hij vermoord werd door Omar Ali en deelde u mee dat hij in gevaar was. In 2009 ontvoerde Omar A. uw beide zussen Halimo en Nimo in jullie ouderlijk huis in de General-Daud-wijk van het Wadajir-district. Omar A. belde u op en vroeg u om naar het vluchtelingenkamp Elasha Biyaha te komen, hij zei u dat hij uw broer vermoordde en uw zussen ontvoerde. Hij zei tevens dat u zich moet aansluiten bij Al Shabab. In Elasha Biyaha aangekomen vindt u uw zussen niet, maar wordt u opgepakt door Al Shabab, u wordt voor de keuze gesteld, de dood of samenwerking. Ze nemen u, geblinddoekt, mee naar een kamp op het platteland, ergens in de provincie Lower-Shabelle. Daar wordt u tot zes maand opsluiting veroordeeld door een emir. Na zes dagen kon u echter ontsnappen, toen u naar het toilet ging. U werd slechts door één bewaker vergezeld en u kon zo ontkomen. Een oude man hielp u terug naar Mogadishu te raken. In Mogadishu verhuisde u met uw moeder Fadumo A. M. en jongere broer Abdurahman naar de wijk Halane, tevens in het Wadajir-district. In 2014 kan u, via uw neef Abdulkadir M., aan de slag bij het bouwbedrijf Lightline Investment Limited, u werkte voor hen in en rond de AMISOM-basis Halane. In 2015 werd u gebeld door Al Shabab, u moest een volle auto met bommen binnenrijden op de basis. Als u niet akkoord ging dan zouden ze u vermoorden, u kreeg drie dagen om de aanslag uit te voeren. U antwoordde niet. Op een dag kwam u uit de basis, samen met uw chauffeur Abdinassir, twee kruispunten verder werd u beschoten door een man. Abdinassir werd geraakt, hij kon zelf nog naar het hospitaal van de AMISOM-basis aan de luchthaven rijden. U belde uw moeder met de melding dat u niet naar huis kan komen, u dook onder bij uw oom Sheikh Abdullahi in de wijk Hawo Tako, ook in het Wadajir-district. Daar bleef u een week, uw oom regelde uw reis naar Europa. Op 29 september 2015 verliet u Somalië, u reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië en Hongarije naar België waar u op 12 oktober 2015 asiel aanvraagde.

U dient een Somalische identiteitskaart, uitgeschreven op 17 juni 2016, een Staff ID Card van het bedrijf Lightline Investment Limited, een Secondary School Leaving Certificate Examination Board van SAFE (Schools Association for Formal Education) en familiefoto's in.

B. Motivering

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) kan geen geloof hechten aan uw asielrelaas. U gaat over tot talloze toevoegingen, onduidelijkheden en contradicties. U slaagt er immers niet in om de kern van uw asielmotieven aannemelijk te maken zoals hieronder besproken zal worden.

Vooreerst, gedurende het gehoor op het CGVS kan u geen zicht geven op uw laatste verblijfplaats in Mogadishu en de verblijfplaats van uw familie aldaar. Deze verblijfplaatsen zijn nochtans essentieel te noemen in uw asielrelaas. U gaat echter over tot tegenstrijdige verklaringen, zowel met de verklaringen die u eerder aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tegenstrijdigheden in het gehoor op de zetel van het CGVS zelf. Zo gaf u tijdens uw eerste interview op DVZ aan dat u vanaf uw geboorte tot uw vertrek op 29 september 2015 op dezelfde plaats woonde in de General Daud-wijk van het Wadajir-district (zie administratief dossier Verklaring DVZ punt 10). Ook over uw echtgenote Fadumo Y. A. (zie administratief dossier Verklaring DVZ punt 15a), uw moeder Fadumo A. Mo. (zie administratief dossier Verklaring DVZ punt 13a) en uw broer Abdurahman (zie administratief dossier Verklaring DVZ punt 17) verklaarde u toen dat hun woonplaats General Daud-wijk, Wadajirdistrict is. Op het CGVS verklaart u in eerste instantie dat uw familie verhuisde naar de wijk Halane, toen u zelf al onderweg was naar Europa (CGVS p.9). Verder stelt u dat uw moeder nu woont in het huis van uw ontvoerde zus Halimo, ook in de wijk General Daud (CGVS p.23). Dit huis situeert u zelf eerst als een huis niet zo ver weg, en dan zelfs als het huis naast uw eigen huis in General Daud (CGVS p.21). Erna gaat u echter over tot de bewering dat u meteen verhuisde na uw problemen in 2009, dit samen met uw moeder en uw broertje, naar de wijk Halane (CGVS p. 24). Wanneer u er op gewezen wordt dat u net verklaarde dat uw moeder in het buurhuis gaan wonen was in General Daud en dus niet in Halane stelt u gewoon dat u toen wel verhuisde naar Halane (CGVS p.24).

U wordt dan ook geconfronteerd met de tegenstrijdigheden ten opzichte van uw eerste interview en wat u eerder in het gehoor verklaarde, maar u poneert enkel dat u het kort moest houden op uw eerste interview (CGVS p.24) en zegt u dat uw familie meerdere malen verhuisd is, sinds u in België verblijft,

uit angst (CGVS p.24). Deze beide verklaringen zijn geenszins een afdoende uitleg voor de opeenvolgende tegenstrijdigheden. Wanneer u gevraagd wordt om het huis in de wijk Halane, waar u zes jaar woonde, te situeren zegt u bovendien enkel dat het aan een grote weg lag en er een moskee in de buurt is (CGVS p.26). Dit is een opmerkelijk vage omschrijving, zeker omdat u er heen verhuisde uit angst voor Al Shabab. Over het huis waar uw familie volgens u zelf nu verblijft kan u enkel zeggen dat het in Halane is, wanneer u gevraagd wordt waar het precies is zegt u enkel dat het zich in hetzelfde district bevindt (CGVS p. 37). Ook hier blijft u dus erg op de oppervlakte. U geeft bovendien aan dat uw broer, hoewel uw familie verhuisde uit angst, gewoon verder school loopt en dat uw familie een openbaar leven leidt (CGVS p.37). Dit strookt niet met de verklaring dat ze verhuisden uit angst. Kortom, het CGVS stelt vast dat u enkel overgaat tot verwarde en tegenstrijdige verklaringen omtrent uw woonplaats(en) en die van uw familie. Dit doet afbreuk aan uw vrees voor Al Shabab. In die zin dat het redelijk is om van u te verwachten dat u duidelijk bent over de opeenvolgende plaatsen waar u woonde, aangezien u zelf aangeeft dat u en uw familie telkens verhuisden uit angst voor Al Shabab. Het feit dat u deze verhuizingen niet aannemelijk maakt ondermijnt de door u beweerde vrees ten opzichte van Mogadishu dus.

Ten tweede haalt u vervolging uit het verleden aan. Hoewel u en uw familie naar eigen zeggen dus eerder in de problemen kwamen door Al Shabab, kan het CGVS hier geen geloof aan hechten. De Al Shabab-hoofdrolspeeler in uw relaas is ene Omar A., hij vermoordde uw broer Ahmed (CGVS p. 18), ontvoerde uw zussen (CGVS p.17-18) en spoorde u aan om naar Elasha Biyaha te gaan (CGVS p.20). Het CGVS stelt vast dat u deze man nergens vermeldt op DVZ, u wordt hiermee geconfronteerd en zegt enkel dat u kort moest zijn (CGVS p. 19). U zegt trouwens dat u Omar A. al heel uw leven goed kent (CGVS p. 20), maar u kan niet meer zeggen dan dat hij in uw wijk woonde en met uw broer samenwerkte (CGVS p.20). Wanneer u wordt gevraagd om meer over hem te vertellen, u kende hem immers al heel lang, zegt u enkel dat hij is weggegaan en bij Al Shabab ging (CGVS p.20). Ook hier blijft u dus opmerkelijk vaag. Bovendien, beweert u in eerste instantie dat hij de Al Shababstrijder is die u recenter ook bedreigde door uw job (CGVS p.19). Dit trekt u later terug (CGVS p.27), u zegt nooit meer iets van hem gehoord te hebben (CGVS p.26). Nog verder stelt u echter dat hij er wel achter zat (CGVS p.36). Ook hier gaat u dus over tot verklaringen die op zijn minst verwarrend te noemen zijn. Het feit dat u overgaat tot tegenstrijdige verklaringen, vaagheden en toevoegingen over de persoon die u zelf centraal zet in uw asielmotieven doet ook afbreuk aan uw vrees.

Daarbij komt dat u erg vaag blijft over de omstandigheden van de ontvoering van uw zussen Halimo en Nimo (CGVS p.25). Wanneer er bij u, in eerste instantie, op aangedrongen wordt om te vertellen over de dag van de ontvoering zegt u enkel dat u de waarheid spreekt (CGVS p. 23). Er wordt dus op teruggekomen, maar de dag van de ontvoering herinnert u zich amper (CGVS p. 25). Op de vraag om alles te vertellen wat u weet, kan u stellen dat het in mei 2009 was en dat u telefoontjes kreeg omdat u naar Elasha Biyaha moest gaan. U was zelf niet aanwezig, maar van uw moeder hoorde u dat er mannen binnenkwamen en een auto voor de deur stond (CGVS p.25). Het is redelijk om van u te verwachten dat u meer details kunt geven, aangezien u zelf aangeeft dat u uw leven riskeerde om uw zussen te bevrijden (CGVS p.23). Hierdoor is deze dag cruciaal maar u blijft, opnieuw, erg vaag. Het is nog opmerkelijker dat u weinig informatie kan verschaffen over uw beide zussen, u krijgt hier nochtans de kans toe. Zo stelt u enkel dat het goede meiden waren, dat Halimo gehuwd is en is weggegaan. U wordt uitgenodigd om meer te zeggen, hierop verklaart u dat ze gehoorzaam waren en niet vaak het huis uit kwamen, ongeschoold waren en uw moeder bijstonden (CGVS p.21). Hoewel u dus in hetzelfde huis woonde met Nimo op het moment van de ontvoering en Halimo in het buurhuis woonde en voordien altijd bij u gewoond had, is dit erg beperkte informatie. Des te meer omdat deze zussen ontvoerd waren en u uw leven riskeerde voor hen. Ook over uw schoonbroer Abdirahin H., de man van Halimo, die op het moment van de ontvoering wel aanwezig was, deelt u erg weinig informatie. U kan enkel stellen dat hij in wijk woonde en op de markt werkte (CGVS p. 24) en dat hij u niet hielp na de ontvoering. U weet u zelfs niet wat er met hem gebeurd is na de ontvoering van zijn vrouw, u had geen contact meer (CGVS p.23). U geeft geen enkele verdere uitleg. Het CGVS stelt dus vast dat u hier over de omstandigheden en over de betrokken personen erg op de oppervlakte blijft.

Hoewel de ontvoering op zich niet geloofwaardig is, bespreekt het CGVS uw eigen opsluiting voor de volledigheid. Over uw periode in het Al Shabab-kamp in 2009 blijft u ten eerste ook erg vaag (CGVS p.25), u wordt gevraagd om uw opsluiting in detail te omschrijven, maar u zegt in eerste instantie enkel dat u zes dagen opgesloten werd op het platteland, wanneer u opnieuw gevraagd wordt om meer details te geven, houdt u het op een algemene omschrijving van het huis waar u in zat; namelijk golfplaten en drie kamers. Over het leven in het kamp zegt u enkel dat u 's avonds buiten kwam en dat u er dan water op u gegoten werd en u dan geslagen werd.

Bovendien gaat u over tot verschillende tegenstrijdigheden, zo gaf u op DVZ aan dat u zes maanden opgesloten werd (vragenlijst CGVS vraag 1), op de letterlijke vraag voor welke periode u opgesloten werd, en heeft u het op het CGVS over zes dagen maar een veroordeling van zes maand (CGVS p. 25).

U wordt er op gewezen dat u het nooit had over zes dagen opsluiting op DVZ (CGVS p.26), maar u zegt gewoon dat u wel zei. Dit is echter niet de enige tegenstrijdigheid over deze periode. Zo gaat u verder ook over tot tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop u uit het kamp kon ontsnappen. Op de zetel van het CGVS (p.25) verklaart u dat u kon ontsnappen toen u de vrijdag naar het toilet moest en dat u maar bewaakt werd door één bewaker en zo uw kans schoon zag. De andere strijders waren op dat moment binnen, maar volgens u dus wel aanwezig in het kamp (CGVS p. 26). Toen u wegrende werd u beschoten. Op DVZ verklaarde u echter (zie vragenlijst CGVS vraag 1), op de vraag hoe u bent vrijgekomen dat er elke vrijdag een preek was voor de mensen van de omgeving en er daarom niet zoveel bewakers (in het meervoud) waren. U wordt hiermee geconfronteerd (CGVS p.26), maar u zegt enkel dat u het de eerste keer hetzelfde zei als wat u toen net verklaard had. Over uw tocht terug naar Mogadishu kan u enkel zeggen dat u ergens twee dagen in een dorp in Lower Shabelle was met een oude man die u terug hielp (CGVS p.26). Ook hier volgen de tegenstrijdigheden en vaagheden elkaar dus op. Dit alles doet dus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven uit 2009.

In 2014 gaat u volgens uw verklaringen werken bij Lightline Investment Limited op de Halane-basis van AMISOM. U wordt er op gewezen dat dit een erg risicovolle job is, zeker voor iemand die al problemen met Al Shabab gehad heeft, familieleden verloren is en al verhuisde uit angst (CGVS p.27). U verklaart dat u er moest werken om uw familie te helpen en om te leven (CGVS p. 27). Verder geeft u zelf aan dat u altijd bang was toen u de job aangenomen had, want als u naar buiten ging was u bang dat Al Shabab-leden u zouden vermoorden (CGVS p.28, p.29), bovendien zegt u dat het hard en zwaar werk was (CGVS p.29). Echter verklaart u ook tegelijk dat u het altijd goed gehad heeft op de job (CGVS p.30). Deze beide stellingen, tegengesteld aan elkaar en zo kort op elkaar zijn op zijn minst verwarrend. Wanneer u naar werkproblemen gevraagd wordt, zegt u zelfs dat u geen problemen had, maar goed betaald werd (CGVS p.27), terwijl u verder aangeeft dat u weet dat het een risico was (CGVS p.33). Dit toont op zijn minst aan dat u het risico van een dergelijke job niet kan inschatten vanuit een eigen persoonlijke beleving. Het lijkt alsof u abstractie maakt van het feit dat u die job zélf uitvoerde in een dergelijke risico-omgeving. U lijkt immers geen link te kunnen leggen tussen de dagtaken en het risico op zich, dit hoewel u dus beweert al eerder vervolgd geweest te zijn door Al Shabab en er van u dus verwacht kan worden dat u in detail gaat over het risico, de reden waarom u de job aannam en uw gevoelens hieromtrent. Het CGVS stelt echter vooral vast dat u niet klaar en duidelijk kan omschrijven wat uw taken waren voor Lightline Investment Limited waren, u gaat immers over tot verwarrende verklaringen over uw functie. Hierdoor kan er geen geloof gehecht worden aan de door uw profiel van medewerker op de Halane-basis. Zo zegt u dat u de officiële inkooppersoon was en dat het bedrijf veel vertrouwen had in u (CGVS p.30), verder geeft u aan dat u de controle op alle constructiezaken van het bedrijf in Halane had (CGVS p.31), beide zijn dus belangrijke functies, maar één is in de basis en de andere buiten de basis. Eerst stelt u dat u 's ochtends een lijst kreeg met dingen die u moest kopen en die ging halen, dit wanneer er u specifiek gevraagd wordt naar uw dagtaak, van 's ochtends tot 's avonds in detail (CGVS p.28, p.30). Aangezien u dit tweemaal antwoordt op de vraag naar uw dagtaak lijkt het alsof u dit op zijn minst erg vaak moest doen. U wordt verschillende malen gevraagd om concreter te zijn over uw dagtaken omdat u erg op de oppervlakte blijft over een job die u toch anderhalf jaar uitvoerde (CGVS p. 30). U geeft de namen van enkele bedrijven waar u contact mee had (CGVS p.31) maar u kan nooit concreet zeggen hoe zo'n werkdag verloopt, u geeft niet meer details of aanknopingspunten. Zo stelt u plots dat u maar heel soms naar winkels ging voor inkopen omdat de meeste van de spullen uit het buitenland kwamen (CGVS p.31) om deze verklaring dan weer aan te passen; u stelt opnieuw dat u de meeste dagen wel naar buiten ging (CGVS p.32). Erna zegt u opnieuw dat u de inkoop moest doen en het geld moest betalen (CGVS p. 34). Wanneer u letterlijk gevraagd wordt om uit te leggen hoe de stock georganiseerd werd, op welke manier u dan inkocht etc. antwoordt u gewoon zelfs niet (CGVS p. 34). U wordt er dan ook op gewezen dat het lijkt alsof u zelf niet goed weet wat u er deed (CGVS p.31-32) maar u kan hiervoor geen verklaring bieden. Bovendien, terwijl u er werkte -meer bepaald op 25 december 201- werden zowel de Halane-basis van AMISOM als de nabijgelegen luchthaven getroffen door aanslagen van Al Shabab (zie COI administratief dossier), net door het binnenrijden van een wagen met explosieven, hierover blijft u echter ook opmerkelijk vaag, u zegt dat u niet precies weet wat er gebeurd is of wanneer het was, maar dat u er wel al werkte, dat u het gewoon hoorde en merkte verder op dat u niet alles kan zien en er niet was (CGVS p.34-35). Het feit dat u elke dag op de basis was, dat u zelf bevestigt dat er maar één ingang is waarlangs de Al Shabab-strijders binnen konden (CGVS p.35), namelijk de Madino-gate, de ingang die u dus zelf ook gebruikte. Dat u dus ook constant omringd werd door AMISOM-soldaten en collega's van Lightline Investment Limited, allemaal mensen die u er over kunnen vertellen, impliceert dat u meer details over deze aanslag moet kunnen geven. Ook hier lijkt u de link tussen het risico van de job en uw eigen persoonlijke beleving niet te kunnen leggen, hiermee geconfronteerd zegt u gewoon dat de basis groot was (CGVS p.35). Het CGVS beschikt over de informatie dat er zelfs een burgeraannemer bij deze

aanval op Halane om het leven kwam (zie COI administratief dossier), dat u dit niet aanhaalt is erg onwaarschijnlijk. Het is tevens opmerkelijk dat u aangeeft in het begin van het gehoor -wanneer u gevraagd werd welke troepen van AMISOM zich waar bevonden- dat een burger niet zo maar kan achterkomen welke AMISOM-soldaten waar gestationeerd zijn (CGVS p.10), terwijl u zelf op een AMISOM-basis werkte en er zo toch van u verwacht zou kunnen worden dat u meer informatie kan verschaffen. Bovendien verklaart u dat het bedrijf u of uw familie niet gecontacteerd heeft toen u van de ene dag op de andere stopte met werken (CGVS p. 12), dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien u een belangrijke functie voor hen leek te vervullen.

Ook over de feiten zelf gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen, zo verklaarde u op DVZ (vragenlijst CGVS vraag 5) dat Al Shabab u bedreigde per telefoon én een paar keer bij uw huis langskwam, echter op de zetel van het CGVS zegt u dit niet, u wordt hier op gewezen maar zegt enkel dat ze u belden, niet dat ze bij uw huis kwamen (CGVS p. 36). Tevens stelt u op DVZ enkel dat de bedreigingen de reden waren waarom u Somalië verliet, u moest explosieven binnensmokkelen (vragenlijst CGVS vraag 5). U heeft het op geen enkel moment over een aanval op uw eigen persoon. Dit haalt u echter wel aan op de zetel van het CGVS (p.34). U stelt dat u wordt aangevallen nadat u drie dagen bedentijd gekregen had, uw chauffeur wordt geraakt door wanneer jullie beschoten worden door een man, de chauffeur geraakt werd en zelf naar het AMISOM-ziekenhuis reed. Dit alles is een toevoeging ten opzichte van uw eerdere verklaringen. Het feit dat u ook hieromtrent over gaat tot toevoegingen over de vrees op zich en tegenstrijdigheden over de bedreigingen omtrent uw job ondermijnen uw asielmotieven nog verder. Het CGVS concludeert dus dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Over de ingediende documenten kan het CGVS stellen dat uw familiefoto's en uw schooldiploma op zich geen ondersteuning beiden aan uw asielmotieven. Voor de identiteitskaart en de werkbadge wijst het CGVS er op dat uit de beschikbare COI blijkt dat Somalische documenten geen bewijswaarde hebben (zie administratief dossier). Uit de deze COI blijkt immers dat door de wijdverspreide corruptie en het feit dat er geen staatsarchieven zijn, Somalië op de voorlaatste plaats staat in de Corruption Perception Index (zie informatie kopie informatie administratief dossier). Hierdoor kan de werkbadge allerminst een bewijs zijn voor uw beweerde functie op de basis van Halane. Op de door u voorgelegde werkbadge staat overigens enkel 'Mogadishu - Somalia' als locatie, en wordt nergens melding gemaakt van de Halan-basis van AMISOM als werkplaats.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact

van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele

handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan als volgt:

“II. 1. Enig middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt eerstens dat er tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen de verklaringen van verzoekende partij op het ‘gehoor’ bij de DVZ en het gehoor bij het CGVS, dan wel dat er bepaalde zaken door verzoekende partij niet verteld werden bijden haar ondervraging bij de DVZ. Zoals verzoekende partij meerdere keren aanhaalde tijdens het gehoor bij het CGVS, kreeg zij bij de DVZ erg beperkt de tijd om over zichzelf en haar problemen te vertellen. Op bepaalde aspecten kon zij helemaal niet ingaan, laat staan dat zij haar hele relaas kon verduidelijken in de enkele minuten die zij kreeg.

Vandaar dan verzoekende partij ook meent dat hetgeen zij verklaarde bij de DVZ niet als maatstaf kan dienen voor verwerende partij om haar relaas in twijfel te trekken of haar onduidelijkheden of tegenstrijdigheden te verwijten. Zij blijft volledig achter haar verklaringen bij het CGVS staan, waar zij voldoende de tijd kreeg om haar relaas te doen en waar de protection officer verduidelijkingen kon vragen waar nodig.

II.1.3. Verwerende partij stelt vervolgens geen geloof te hechten aan de problemen van verzoekende partij en haar gezin met Al Shabab:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft alles dat zij wist over Omar Ali verteld aan verwerende partij. Wanneer haar de vraag gesteld werd te vertellen over Omar Ali, verklaarde verzoekende partij dat hij in haar wijk woonde en een vriend was van haar broer op een bepaald ogenblik zij hij geworden van Al Shabab en verzoekende partij vermoedt dat hij degene was die achter de bedreigingen naar haar adres was. Wat meer verwachtte verwerende partij dat verzoekende partij zou vertellen? Er werden ook geen concrete en gerichte vragen gesteld over Omar Ali, waardoor het voor verzoekende partij gissen was wat exact verwerende partij wilde horen.

II.1.4 daarnaast stelt verzoekende partij dat verzoekende partij niet genoeg details kan geven over de ontvoering van haar zussen Halimo en Nimo en over haar zussen in het algemeen:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Ook bij haar vragen over de zussen van verzoekende partij, bleef verwerende partij erg vaag. Verzoekende partij heeft weldegelijk geantwoord op de vragen die haar gesteld werden:

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 21]

En

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 23]

En

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 25]

Zoals verzoekende partij heeft aangegeven, was zij niet thuis toen haar zussen ontvoerd werden. Zij heeft alles vernomen van haar moeder, dat er gemaskerde mannen binnen kwamen en de zussen ontvoerden. Wat meer verwacht verwerende partij dat verzoekende partij moet kunnen vertellen indien hij het zelf niet heeft gezien??

II.1.5. met betrekking tot de veroordeling en opsluiting van verzoekende partij stelt verwerende partij het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Deze manier van redeneren en motivering slaat werkelijk alles!

Tijdens het DVZ gehoor heeft verzoekende partij verklaard veroordeeld te zijn voor 6 maanden. Wanneer haar bij het CGVS gevraagd werd IN DETAIL te vertellen over haar veroordeling en opsluiting, verklaarde zij veroordeeld te zijn voor 6 maanden, maar na 6 dagen opgesloten te zijn geweest en daarna te hebben kunnen ontsnappen. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet wat hier tegenstrijdig aan is?!

Verzoekende partij had een goedbetaalde job en kon voorzien in de noden van haar en haar gezin. Zij zou Somalië nooit hebben verlaten indien haar leven niet in gevaar was en indien zij niet vreesde te worden vermoord door Al Shabab.

Verwerende partij zich duidelijk focust op pietluttigheden en verliest de essentie van het asielrelaas volledig uit het oog.

Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar en haar gezin is overkomen. Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.1.6 In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

“Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker.”

(Vereecke, V., *Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht*, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

“Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile.³

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

II.2 Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen⁴, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het non refoulement beginsel

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 19 februari 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 21-24 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 26-28.

Zo stelt citeert de COI-Focus op p. 29-30 tevens ACLED die stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is:

“in een analyse van augustus 2015 stelt ACLED dat AMISOM er niet in is geslaagd om het geweld tegen burgers te doen verminderen. Sinds februari 2012 toen het mandaat van AMISOM uitdrukkelijk AL-SHABAA als belangrijkste dreiging bestempelde en ondanks de uitbreiding van het mandaat naar de bescherming van burgers in mei 2013, is het aantal gewelddaden tegen burgers gestegen en blijft het niet langer beperkt tot Mogadishu maar verspreidde het zich over heel Zuid- en Centraal-Somalië. (...)

In een artikel van april 2015 berekende ACLED het relatieve risico in de periode van januari tot maart 2015 voor burgers van Afrikaanse landen om slachtoffer te worden van het gewapende politieke conflict. Na Libië, waar het risico eens zo hoog lag, bleek Somalië op dat moment het Afrikaanse land waar een doorsnee burger het hoogste risico loopt het slachtoffer te worden van het gewapend conflict. De analyse maakt geen onderscheid tussen Mogadishu en andere regio's.”

De COI-Focus stelt verder (p. 30): [citaat]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 48): [citaat]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);

- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);

- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);

- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).

- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7)

- 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9)

- 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook blijkt uit het nieuw COI rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.9"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",26 which disproportionately affects the civilian population.27 During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.28"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.38 Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.39 Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.40 In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.41 Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.42"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraa."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refolement beginsel schendt:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."
Verwerende partij rept met geen woord over deze argumenten van UNHCR in de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig.

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in

question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them.”

“Furthermore, due to a breakdown in Somalia’s traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders’ traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰”

“2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸”

“Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces.” Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

“Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷”

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of verzoekende partij een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terug vallen in Somalië. Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Het is in de Somalische maatschappij onmogelijk om te overleven indien men zich niet kan beroepen op de steun en bescherming van zijn/haar clan. Verwerende partij heeft niet onderzocht of dit netwerk specifiek voor verzoekende partij überhaupt aanwezig is in Mogadishu.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker de documenten bij van de stukken waarnaar hij verwijst in zijn middelen.

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 november 2016 brengt de Commissaris-generaal de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu” van Cedoca van 6 september 2016 bij ter beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de motivering betreft dat verzoeker overgaat tot verwarde en tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn verblijfplaats en die van zijn familie, komt verzoeker niet verder dan dat hij bij zijn DVZ-verklaring onvoldoende tijd heeft gekregen om dit toe te lichten en volhardt hij in zijn verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-interview. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat zelfs in de verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-gehoorverslag bepaalde tegenstrijdigheden werden vastgesteld. Bovendien is de algemene kritiek dat hij bepaalde zaken niet kon meedelen in zijn DVZ-verklaring niet overtuigend,

aangezien verzoeker bij aanvang van de asielprocedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal type-vragen beknopt maar nauwkeurig diende te beantwoorden. Dit doet in geen enkel geval afbreuk aan de verplichting om steeds de waarheid te vertellen. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het volharden in zijn verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-interview, hetgeen echter de omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt betreffende de verwarde en tegenstrijdige verklaringen over de verhuizingen van hem en zijn familie omwille van de beweerde vrees voor Al-Shabaab. Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoekers betoog dat hij alles heeft verteld over O.A. en hij niet zou weten wat hij nog meer diende te vertellen, weerlegt geenszins de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker deze man niet heeft vermeld bij aanvang van de asielprocedure en hierover bovendien vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens het CGVS-interview.

Verzoeker volhardt vervolgens in zijn verklaringen over de ontvoering van zijn zussen, zodat hij ook dit argument onvoldoende uitwerkt om de omstandige motivering van de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen. De Raad kan slechts vaststellen dat de Commissaris-generaal terecht heeft gesteld dat verzoekers verklaringen over de omstandigheden van deze ontvoering en over de betrokken personen vaag zijn. Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Wat de ontvoering en opsluiting betreft, wordt de motivering van de bestreden beslissing bijgetreden dat verzoekers verklaringen ook op dit punt tegenstrijdig en vaag zijn. De opmerking dat verzoeker in zijn DVZ-verklaring heeft verklaard veroordeeld te zijn voor zes maanden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij de duur van zijn opsluiting van zes dagen niet heeft vermeld. Het is dan ook terecht dat de Commissaris-generaal deze tegenstrijdigheid vaststelt aangezien deze, samen met de andere tegenstrijdigheden over de ontsnapping van verzoeker en de vage verklaringen over zijn terugreis naar Mogadishu, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoeker weerlegt ook de overige vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet. Hij laat de motieven over zijn verklaringen aangaande zijn werk, de problemen die dit werk veroorzaakten en de door hem voorgelegde documenten ongemoeid. Hij maakt zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk aan de hand van geloofwaardige verklaringen. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het volharden in zijn verklaringen, hetgeen echter de omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt of in een ander daglicht stelt.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 5) omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker toegevoegde informatie en de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers verwijzingen naar stukken uit de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de boordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. “UNHCR’s Position on Return to Southern and Central Somalia (update I)” van 30 mei 2016 waarnaar verzoeker verwijst is tevens opgenomen als bron in de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.” van Cedoca van 6 september 2016, onder meer in het stuk over de beoordeling van de terugkeer (pagina 41). De persartikels die verzoeker in zijn verzoekschrift opnam, zijn niet afkomstig van een onafhankelijke internationale organisatie en het betreft bovendien berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie. De persartikels zijn dan ook niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoeker verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin hij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden hij het heeft. Het is aan verzoeker om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar verzoeker algemeen wijst op de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat verzoeker heeft verklaard dat hij nog steeds contact heeft met zijn broer, die in Mogadishu woont en studeert. Hij woont er samen met zijn moeder. Zijn hele familie woont volgens zijn verklaringen in Mogadishu, zodat verzoeker er zich kan beroepen op hun steun en bescherming (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9 en 37).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP